

Arrest

nr. 158 541 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. BACQUAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 16 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 6 mei 2013 de beslissing waarbij de in 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker wordt hiervan op 4 juni 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009, met aanvulling dd 03.12.2011, werd ingediend door:

H.(...), S.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij (...), d.d. 08.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 07.08.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 09.04.2013 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene sedert 2003 in België zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duurte bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit bijna 6 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft verzoeker gedurende 6 jaar illegaal in België verbleven. Betrokkene diende zich namelijk te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dat hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. De lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft zich ingeschreven voor Nederlandse lessen, legt een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voor), kan dan ook om bovenstaande reden niet weerhouden worden. (RVV, arrestnr. 91 304, 09.11.2012).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met het gerechtelijk apparaat dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Eveneens op 6 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van C.(...) A.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

H.(...), S.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied (en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

*1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten
Niet in het bezit van een geldig visum”.*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

2.2. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard als een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Hij duidt in zijn verzoekschrift de samenhang niet. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden, stelt hij dat de samenhang erin bestaat dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen en samen ter kennis werden gebracht.

2.3. Verzoeker toont aldus een voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk berusten op een andere juridische en feitelijke basis, nog niet aan. De Raad wijst er zo op dat het gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat hij een beslissing neemt tot afwijzing van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoeker ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de negatieve beslissing inzake de verblijfsaanvraag. Aldus blijkt nog niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen op de afwijzingsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag heeft tot gevolg dat verzoeker opnieuw worden teruggeplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag en leidt in casu niet tot de vaststelling dat hij tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

2.4. Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt aldus niet. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste – ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

2.5. De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoeker ook geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.6. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2013.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van 6 mei 2013 waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard (hierna aangeduid als de bestreden beslissing)

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In de uiteenzetting van zijn middel geeft hij ook nog aan de schending aan te voeren van het rechtszekerheidsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de redelijke termijnvereiste. Verzoeker stelt in zijn middel als volgt:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Verzoeker diende zijn verzoek tot regularisatie in ovk. de instructie dd. 19/7/2009 die inmiddels vernietigd werd. Deze criteria zijn derhalve niet meer van toepassing.

Indien de instructie niet meer van toepassing is, kunnen er evenmin bijkomende voorwaarden gesteld worden tot het bekomen van een arbeidskaart.

Dat DVZ instructies dient te geven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en dit zonder meer.

Dat indien de instructie vernietigd werd, de bijkomende voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart niet meer kan afgedwongen worden.

Dat geen enkel voorbehoud kan gemaakt worden.

Dat de initiële aanvraag tot tweemaal toe ontvankelijk en gegrond werd verklaard. Dat derhalve DVZ op deze eerder genomen beslissing niet kan terugkomen en thans volledig ten onrechte de aanvraag ongegrond verklaart.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

De regularisatie werd reeds toegestaan !!!

Zulks een motivering maakt een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker thans overgelaten wordt aan de willekeur van DVZ.

Dat verzoeker derhalve bezwaarlijk kan begrijpen waarom zijn aanvraag geweigerd werd. Dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om de motivering af te toetsen aan een wettelijke bepaling. Dat zulks een motivering neerkomt op geen motivering of minstens een onredelijke en eigenlijk onjuiste motivering.

Wat betreft de ontvankelijkheid: buitengewone omstandigheden zijn bewezen

Dat de buitengewone omstandigheden welke werden aangevoerd door de DVZ als bewezen worden geacht.

Immers, de initiële aanvraag werd ontvankelijk en gegrond verklaard.

Dat derhalve aangenomen wordt dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Dat verzoeker zich derhalve de vraag stelt waarom aanvaard wordt dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn en bijkomend en meer belangrijk waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn om hem een verlenging van zijn tijdelijk verblijf toe te staan.

Dat derhalve geconcludeerd dient te worden dat de motivering van de bestreden beslissing minstens niet afdoende is gemotiveerd daar er geen rekening gehouden wordt met de elementen welke hebben gemaakt dat de buitengewone omstandigheden aanvaard worden.

(...)

Overschrijding redelijke termijn

De initiale aanvraag werd ingediend op 17/11/2009. Thans zijn we bijna 4 jaar verder en weet verzoeker nog steeds niet waar hij staat.”

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende bijlagen toe: een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) van 4 maart 2011 waarin wordt gesteld dat verzoeker zal worden ingeschreven in het vreemdelingenregister “onder voorbehoud van voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B”; een arbeidsovereenkomst van 22 maart 2011; een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer van 22 maart 2011; een schrijven van de raadsman van verzoeker met gewijzigde datum waarin een verlenging wordt gevraagd van de termijn waarbinnen een arbeidskaart B kan worden aangevraagd, gelet op het faillissement van de eerdere werkgever; een schrijven van DVZ van 7 augustus 2012 waarin andermaal wordt gesteld dat verzoeker zal worden ingeschreven in het vreemdelingenregister “onder voorbehoud van voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B”, en waarbij een nieuwe termijn wordt gegeven opdat verzoekers nieuwe werkgever de arbeidskaart B kan aanvragen; twee arbeidsovereenkomsten van 28 maart 2013; een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer van 28 maart 2013 en een schrijven van de raadsman van verzoeker gedateerd op 15 april 2013 waarbij onder verwijzing naar voormelde arbeidsovereenkomsten van 28 maart 2013 andermaal

wordt gevraagd om een verlenging van de termijn waarbinnen een arbeidskaart B kan worden aangevraagd.

3.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond is. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te staan. Met name stelt verweerder dat de voorgenomen tewerkstelling in België van verzoeker voor hem niet volstaat om de verblijfsmachtiging toe te kennen, en dit omdat het in casu bevoegde Vlaamse Gewest weigerde voor deze voorgenomen tewerkstelling een arbeidskaart B af te leveren. Verder duidt verweerder dat de duur van het verblijf en de lokale verankering van verzoeker in België evenmin volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan, nu verzoeker zich doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. Hij wijst er in dit verband op dat verzoeker aangeeft sinds 2003 in België te verblijven doch pas middels huidige aanvraag in 2009 trachtte zijn verblijf in regel te stellen. Hij motiveert dat verzoeker aldus gedurende zes jaar heeft nagelaten zijn verblijf in België kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Verder wordt ook het aangevoerde dat verzoeker nooit in aanraking is gekomen met het gerechtelijk apparaat niet weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging, omdat van alle in België verblijvende vreemdelingen wordt verwacht dat zij zich houden aan de hier van kracht zijnde wetgeving. Daarnaast wordt toegelicht dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

Gelet op deze omstandige motivering kan verzoeker niet dienstig op algemene wijze voorhouden als zou deze motivering hem niet toelaten te begrijpen waarom zijn aanvraag werd geweigerd of als zou hij niet in de mogelijkheid zijn deze motivering af te toetsen aan ‘*een wettelijke bepaling*’.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verweerder de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria werden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd evenwel vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dan ook correct vast dat, waar verzoeker zich in zijn verblijfsaanvraag steunde op de criteria van de instructie van 19 juli 2009, gelet op de nietigverklaring van voormelde instructie de hierin vervatte criteria niet meer van toepassing zijn. Dit gegeven wordt door verzoeker ook niet betwist.

Verzoeker betoogt wel dat zijn verblijfsaanvraag reeds *“tot tweemaal toe ontvankelijk en gegrond werd verklaard”* en dat *“(d)e regularisatie (...) reeds (werd) toegestaan”*. Hij stelt dat verweerder hierop niet zomaar kan terugkomen door het nemen van de thans bestreden beslissing. Verzoeker lijkt zich hiervoor te steunen op de brieven uitgaande van verweerder gedateerd op 4 maart 2011 en 7 augustus 2012, waarin deze stelde:

“Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.”

In deze brieven verbond verweerder er zich weliswaar toe om de verblijfsmachtiging toe te kennen, doch

onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. Verzoeker betwist niet dat hij in zijn situatie de arbeidskaart B niet kon verkrijgen, waardoor de voorwaarde gesteld opdat de verblijfsmachtiging effectief zou worden toegekend niet werd vervuld. In deze situatie kan verzoeker op grond van deze brieven niet voorhouden dat verweerder reeds een positieve beslissing nam waarbij hem de verblijfsmachtiging effectief werd toegekend en kan hij niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat er sprake zou zijn van eindbeslissingen die reeds werden genomen inzake zijn verblijfsaanvraag en die verhinderden dat de thans bestreden beslissing werd genomen waarin verweerder betreffende de voorgenomen tewerkstelling in België vaststelde dat de bevoegde gewestelijke overheid hiervoor de afgifte van de arbeidskaart B weigerde en waarin hij daarnaast op gemotiveerde wijze oordeelde dat de overige ingeroepen verblijfsgronden evenmin volstaan opdat de verblijfsmachtiging wordt toegekend.

Verzoeker geeft verder aan dat de nietigverklaring van de instructie van 19 juli 2009 tot gevolg heeft dat *“de bijkomende voorwaarde van voorlegging van een arbeidskaart niet meer kan afgedwongen worden”* en dat *“geen enkel voorbehoud (meer) kan gemaakt worden”*.

Dit betoog van verzoeker lijkt erop neer te komen dat, gelet op voormelde brieven van 4 maart 2011 en 7 augustus 2012 en het gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, verweerder niet anders meer kon dan hem de verblijfsmachtiging toe te kennen. Een dergelijk betoog kan niet worden aangenomen.

De Raad herhaalt dat verweerder zich voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing enkel akkoord heeft verklaard met de effectieve toekenning van de verblijfsmachtiging voor zover verzoeker een arbeidskaart B kon voorleggen. Nu verzoeker op dit punt in gebreke bleef, vervielen de eerdere toezeggingen van verweerder tot het toekennen van de verblijfsmachtiging. De stelling van verzoeker als zouden de eerder gedane toezeggingen als definitief dienen te worden beschouwd en dit nu het hieraan verbonden voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B volgens hem ingevolge de nietigverklaring van de instructie niet langer kan worden gesteld, kan niet worden aangenomen en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zich thans niet dienstig kan steunen op enige effectieve toezegging dat de verblijfsmachtiging zou worden toegekend die hem zou zijn gedaan. Het gegeven dat verzoeker van oordeel is dat verweerder zijn toezeggingen ten onrechte heeft verbonden met een bepaalde vereiste, heeft niet tot gevolg dat verzoeker in de situatie dat hij niet kan voldoen aan de gestelde vereiste alsnog kan terugvallen op een werkelijke toezegging die hem is gedaan en die tot gevolg zou hebben dat het bestuur elke verdere beoordelingsbevoegdheid dient te worden ontczgd. Er blijkt niet dat verweerder op enig ogenblik heeft aangegeven dat voor hem het enkele gegeven dat verzoeker arbeidscontracten kon voorleggen of het enkele gegeven dat hij duurzaam is verankerd in België en hier reeds geruime tijd verblijft, op zich volstaat opdat de verblijfsmachtiging zou worden toegekend, zodat ook niet kan worden ingezien dat het bestuur bij de beoordeling van de ingeroepen verblijfsgronden in de thans bestreden beslissing niet langer zou beschikken over een enige beoordelingsbevoegdheid, of deze reeds zou hebben uitgeput. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State blijkt zo ook net dat de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 tot doel had de ruime discretionaire bevoegdheid van het bestuur te vrijwaren. In het kader van zijn beoordelingsbevoegdheid is verweerder in de thans bestreden beslissing, na volledig correct te hebben aangegeven dat hij niet langer toepassing kon maken van de criteria van de vernietigde instructie, ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen verblijfsgronden en heeft hij op gemotiveerde wijze aangegeven waarom deze voor hem niet volstaan om de verblijfsmachtiging toe te kennen.

In zoverre verzoeker nog aangeeft van mening te zijn dat, wat betreft de door hem voorgelegde arbeidsovereenkomsten op grond waarvan hij voornemens was/is om na het verkrijgen van de verblijfsmachtiging actief te zijn op de arbeidsmarkt in België, verweerder in dit verband niet langer kan vereisen dat hij hiervoor een arbeidskaart B verkrijgt van de bevoegde gewestelijke overheid zonder een voorwaarde toe te voegen aan de wet, merkt de Raad op dat het systeem van arbeidskaarten onlosmakelijk is verbonden met de regelgeving zoals deze bestaat voor economische migratie. Een buitenlandse werknemer die in België arbeid in loondienst wenst te verrichten dient hiervoor vooraf een arbeidskaart B te verkrijgen en wat economische migratie betreft is de regelgevende bevoegdheid inzake de arbeidskaart B een bevoegdheid van de gewesten. Aldus blijkt niet dat verweerder enige voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet en kan het geenszins als kennelijk onredelijk of onwettig worden beschouwd waar verweerder oordeelt dat verzoeker de verblijfsmachtiging op basis van werk enkel kan worden toegekend voor zover de bevoegde gewestelijke overheid voor de voorgenomen tewerkstelling een officiële toelating heeft gegeven onder de vorm van de afgifte van de arbeidskaart B.

Het gegeven dat de vernietigde instructie in zijn criterium 2.8B eveneens voorzag in de vereiste van de voorlegging van de arbeidskaart B is in deze zin ook logisch en doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de door verzoeker in dit verband voorgelegde arbeidsovereenkomsten uitdrukkelijk bepalen dat deze slechts een aanvang nemen van zodra hiervoor een arbeidsvergunning of arbeidskaart wordt afgeleverd.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat de door verzoeker in dit verband voorgelegde arbeidsovereenkomsten uitdrukkelijk bepalen dat deze slechts een aanvang nemen van zodra hiervoor een arbeidsvergunning of arbeidskaart werd afgeleverd. Er dient te worden besloten dat verweerder bij zijn beoordeling of de door verzoeker beoogde toekomstige tewerkstelling in België de toekenning van de verblijfsmachtiging kan rechtvaardigen wel degelijk zijn beoordelingsbevoegdheid heeft behouden en dat verzoeker met zijn uiteenzetting nog niet aannemelijk maakt dat verweerder de ruime discretionaire bevoegdheid die hem toekomt op willekeurige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben ingevuld of dat hij deze zou hebben overschreden.

De Raad wijst er verder op dat ook de overige door verzoeker ingeroepen verblijfsgronden, namelijk dat hij al geruime tijd in België verblijft, hier lokaal is verankerd en nog nooit in aanraking is gekomen met het gerechtelijk apparaat, in de bestreden beslissing worden aangehaald en hierin op gemotiveerde wijze wordt toegelicht waarom deze elementen evenmin volstaan om de verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeker gaat niet op deze concrete motivering en toont enig kennelijk onredelijk handelen of enige willekeur aldus andermaal niet aan.

Waar verzoeker nog betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is nu hieruit niet blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen die als buitengewone omstandigheden werden aanvaard – waarbij hij zich de vraag stelt *“waarom deze buitengewone omstandigheden niet voldoende zijn om hem een verlenging van zijn tijdelijk verblijf toe te staan”* –, merkt de Raad allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker op enig ogenblik werd toegelaten tot een tijdelijk verblijf. De Raad wijst vervolgens op het duidelijke onderscheid dat de wetgever heeft gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden die voorhanden dienen te zijn om de verblijfsaanvraag in België te kunnen aanvragen en anderzijds de elementen die de verblijfsmachtiging moeten rechtvaardigen. Aldus blijkt niet dat verweerder in zijn ongegrondheidsbeslissing op zich nog specifiek diende in te gaan op de ingeroepen dan wel weerhouden buitengewone omstandigheden. Er blijkt niet dat verweerder enig door verzoeker ingeroepen element ter staving van de gegrondheid van de aanvraag ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beslissing, zodat niet kan worden vastgesteld dat enig relevant element ten onrechte niet in de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag werd betrokken. Verzoeker blijft ook in gebreke aan de hand van concrete argumenten aannemelijk te maken als zouden de door hem ingeroepen verblijfsgronden op een kennelijke onredelijke wijze zijn beoordeeld.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Nu in de brieven gedateerd op 4 maart 2011 en 7 augustus 2012 door verweerder duidelijk werd gesteld dat de effectieve toekenning van de verblijfsmachtiging afhankelijk was van de voorlegging van een arbeidskaart B, waarvan verzoeker niet betwist dat hij deze niet kon voorleggen, blijkt niet dat verzoeker thans dienstig kan voorhouden dat hij erop mocht vertrouwen dat hem de verblijfsmachtiging zou worden toegekend. Verzoekers uiteenzetting laat niet toe vast te stellen dat het rechtzekerheidsbeginsel werd miskend.

3.2.5. In zoverre verzoeker nog een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Verzoeker toont daarenboven niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren van een overschrijding van de redelijke termijn. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

3.2.6. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft daarnaast geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS